

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 октомври 1980 година*

„Риболов: права на трети страни”

По дело 812/79

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Circuit Court of the County of Cork (Ирландия) в производство, висящо пред този съд между

Attorney General

и

Juan C. Burgoa

относно тълкуване на член 234 от Договора за ЕИО и на член 5 от Акта от 22 януари 1972 г. относно условията за присъединяване и промените в учредителните договори, и тълкуване на Лондонската конвенция за риболова от 1964 г. и на някои разпоредби на правото на Общността относно риболова,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н Р. Pescatore и г-н Т. Koopmans (председатели на състави), г-н J. Mertens de Wilmars, лорд Mackenzie Stuart, г-н O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н А. Touffait и г-н О. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 7 декември 1979 г., получено в Съда на 11 декември 1979 г., Circuit Court of the County of Cork (Мировият съд на графство Cork) е изпратил съгласно член 177 от Договора за ЕИО четири въпроса относно тълкуването на член 234 от Договора и режима, приложим към риболовните граници на Ирландия.

---

* Език на производството: английски.

2. Тези въпроси са възникнали в хода на наказателно производство срещу капитана на риболовен съд с испанска регистрация, който е обвинен в риболов и опит за неправомерен риболов в пределите на ирландските риболовни граници и в държане на борда на мрежи с размер на дупките, забранен в пределите на тези риболовни граници.

3. Обвиненията срещу обвиняемия гласят, че той е извършил тези деяния на 10 юли 1978 г., когато командваният от него плавателен съд се е намирал на 51° 55', северна ширина и на 11° 10', западна дължина, тоест на 20 морски мили от базовата линия, при положение, че от 1 януари 1977 г. ирландската държава е определила пределите на своите риболовни граници до 200 морски мили от базовите линии.

4. Обвиняемият е изтъкнал пред Circuit Court, че Лондонската конвенция за риболова от 9 март 1964 г. (UN Treaty Series 581, № 8432), по която Испания и Ирландия са страни, е създавала в негова полза предшестващи по време права, които се поддържат или запазват от нормите на правото на Общността по начало и в частност от член 234 от Договора, и националният съд е изпратил на Съда на ЕО четири въпроса, относно тълкуването на правото на Общността.

Член 234 (въпроси 1, 2 и 3)

5. Първите три въпроса са формулирани, както следва:

“1. Поражда ли член 234 от Римския договор права и задължения:

а) за институциите на Европейските общности;

б) за държавите-членки на общностите?

2. Дали член 234 от Римския договор или друга норма на правото на Общността, поддържа или запазва правата на бенефициентите на договори, към които се прилага член 234 от Римския договор, които националните съдилища на държавите-членки трябва да одобряват?

3. Дали Лондонската конвенция за риболова от 1964 г. е договор от вида, към който се прилага член 234 от Римския договор, съответно приспособен по отношение на Ирландия, Обединеното кралство и Дания от член 5 от Акта за присъединяване?”

6. Според член 234, алинея 1от Договора, правата и задълженията породени от конвенции, сключени преди влизането в сила на Договора между една или повече държави-членки, от една страна, и една или повече трети страни, от друга страна, не са засегнати от разпоредбите на Договора, като това не засяга задължението на съответната държава-членка да предприеме, в съответствие с член 234, алинея 2 всички подходящи действия за премахване на всички несъответствия между тези конвенции и Договора. В член 234 има общ обхват и се прилага към всяка международна конвенция, независимо от неговия предмет, което може да засегне прилагането на Договора.

7. Според член 5 от Акта за присъединяване, относно Ирландия, член 234 от Договора се прилага към конвенциите сключени преди присъединяването. Лондонската конвенция за риболова е влязла в сила на 15 март 1966 г. между Ирландия и Испания; тя е била подписана и ратифицирана и от двете държави на дати, които предхождат датата на присъединяване на Ирландия към Общността. Ирландия е обвързана по този начин със задължения спрямо Испания съгласно конвенция, сключена преди нейното присъединяване, разпоредбата на член 234, алинея 1 се прилага.

8. Както Съдът вече е приел в Решението си от 27 февруари 1962 г. по дело 10/61 (Commission/République italienne, Recueil 1962 г., стр. 7), тази разпоредба има за цел да установи, в съответствие с принципите на международното право, че прилагането на Договора не засяга задължението на съответната държава-членка да спазва правата на трети страни, които произтичат от по-ранна по време конвенция, които да изпълняват съответните си задължения.

9. Наистина в член 234, алинея 1 се споменават само задълженията на държавите-членки, но той не би постигнал своята цел, ако не предполага задължение на институциите на Общността да не възпрепятстват изпълнението на задълженията на държавите-членки, които произтичат от по-ранно по време споразумение. Това задължение на институциите на Общността е насочено само към съответната държава-членка да се позволи да изпълнява задълженията си съгласно по-ранното споразумение и не поражда задължения на Общността спрямо въпросната страна, която не членува в Общността.

10. Тъй като член 234, алинея 1 цели да премахне всички пречки пред изпълнението на споразуменията, сключени по-ранно със страни, които не членуват в Общността, каквито могат да възникнат поради присъединяването на една държава-членка към Общността, той не може да доведе до промяна в характера на правата, които евентуално произтичат от тези споразумения. Оттук следва, че тази разпоредба няма за ефект предоставяне на физическите лица, които се позовават на споразумение, сключено преди влизането в сила на Договора или, според случая, преди присъединяването на съответната държава-членка, на права, които националните съдилища на държавите-членки да са длъжни да защитават. Също така тя не засяга неблагоприятно субективните права, които физическите лица евентуално произлизат от такова споразумение.

11. Съответно следните отговори следва да бъдат дадени:

а) *по първия въпрос*: член 234 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че прилагането на Договора не засяга нито задължението за спазване на правата на трети страни, по споразумение, сключено с държава-членка преди влизането в сила на Договора или, според случая, преди присъединяването на държава-членка, нито съблюдаването от тази държава-членка на задълженията ѝ по споразумението, и следователно институциите на Общността са длъжни да не възпрепятстват изпълнението на тези задължения от съответната държава-членка;

б) *по втория въпрос*: самият член 234 от Договора няма действие нито по отношение на физическите лица, които се позовават на едно от споразуменията,

за които се отнася отговорът на първия въпрос, на права, които националните съдилища на държавите-членки са длъжни да защитават, нито до неблагоприятно засягане на правата, които физическите лица евентуално черпят от такова споразумение;

в) *по третия въпрос*: член 234, алинея 1 от Договора се прилага към правата и задълженията, породени между Ирландия и Испания от Лондонската конвенция за риболова от 1964 г.

Режим на риболова, приложим в изключителните риболовни граници на Ирландия (четвърти въпрос)

12. С четвъртия си въпрос националният съд пита дали постановяването на осъдителна присъда срещу обвиняемия съгласно ирландското законодателство в наказателното производство пред същия съд би противоречало на правото на Общността.

13. Въпреки, че Съдът няма възможност да постанови решение при условията на член 177 от Договора относно действителността или тълкуването на национален закон, но въпреки това, за да може да оказва съдействие на националните съдилища, той има правомощия да извлече онези въпроси на правото на Общността, чието тълкуване е необходимо, за да може националният съд да се произнесе по висящия пред него спор съобразно нормите на Общността.

14. От материалите по делото и от разискванията пред Съда е видно, че съмненията, от страна на Circuit Court of Cork, са свързани с въпроса дали риболовни съдове с испанска регистрация могат да бъдат подчинени на режим, който ги задължава да получат разрешение за ирландската риболовна зона, която се простира от 12 и 200 морски мили от базовите линии, като се приема, че Лондонската конвенция визира само зоната, която се простира до 12 мили.

15. Пред националният съд Attorney General е заявил, че такова разрешение е било задължително съгласно член 222, буква а) от ирландския Fisheries (Consolidation) Act от 1959 г., както е изменен през 1978 г., който забранява на лице на борда на чуждестранен съд за морски риболов да лови или да се опитва да лови риба, докато лодката се намира в пределите на изключителни ирландски риболовни граници, освен ако има законно право да извършва това.

16. Подобно изискване не противоречи на правото на Общността. Всъщност, както правилно отбелязва Комисията, риболовните зони на държавите-членки, които се простират до 200 морски мили от бреговете на Северно море и Атлантическия океан, са предмет на регламентация на Общността в областта на риболова. Към момента на събитията, предмет на настоящото дело, 10 юли 1978 г., правата на испанските риболовни плавателни съдове да ловят риба в 200-милната зона край западното крайбрежие на Ирландия са уредени от Регламент № 1376/78 на Съвета от 21 юни 1978 г. за продължаване до 31 юли 1978 г. на действието на някои временни мерки за опазване и управление на рибни ресурси, приложими към плавателни съдове, които плават под испански флаг, OBL 167, стр. 9).

17. Упоменатият по-горе Регламент № 1376/78 по-специално продължава срока на действие на някои разпоредби на Регламент № 341/78 на Съвета от 20 февруари 1978 г. за определяне на някои временни мерки за опазване и управление на рибните ресурси, приложими към плавателни съдове, които плават под испански флаг, през периода от 21 февруари до 31 май 1978 г. (ОВ L 49, стр. 1). Сред нормите, чието действие е било продължено, е и тази, според която риболовът се извършва на основата на лицензия, издадена от Комисията от името на Общността, и спазването на други мерки за опазване на ресурсите и контрол, например забраната за използване на някои видове мрежи за улов на хек и ограниченията за случайния улов.

18. От всички тези разпоредби е видно, че към съответния момент забраната, която е ограничавала плавателни съдове с испанска регистрация да ловят риба без разрешение в пределите на ирландските риболовни граници, които граничат със западния бряг на тази страна, е произтичала от нормативните актове на Общността, по-специално Регламент № 1376/78. Тъй като този регламент не е предвиждал никакви наказания за нарушаване на посочената забрана, ирландските власти са били длъжни да предприемат всички подходящи мерки, за да осигурят нейното изпълнение, и те са сторили това чрез добавянето на член 222, буква а) в Fisheries Consolidation Act.

19. Обвиняемият в главното производство твърди, че актовете на Общността в областта на риболова били приемани едностранно и съответно били неправомерни. Твърди се, че от една страна те са нарушавали принципа на международното право, според който всяка държава е длъжна да признава традиционните права на риболов в своите риболовни води. От друга страна, те противоречали на духа на Лондонската конвенция, която признавала традиционните права на риболов в зоната от 6 до 12 мили и трябвало да бъде разбрана в смисъл, че след разширяването на риболовните граници, същия режим се простира до 200 мили.

20. Не е необходимо да бъде анализирана основателността на никое от тези предположения и да се преценява какъв е бил режимът, който се е прилагал в риболовните зони от 12 до 200 мили преди влизането в сила на нормите на Общността. Задача на Съда е да се произнесе по действителността на актовете на институциите на Общността, когато тази действителност се оспорва, един анализ на действителността на Регламенти № 341/78 и 1376/78, които имат отношение към настоящото дело, не изисква оценка на положението, което съществува преди въвеждането на актовете на Общността за опазването и управлението на рибните ресурси.

21. В тази насока още в началото трябва да се подчертае, че член 102 от Акта за присъединяване задължава Съвета, който действа на основата на предложение от Комисията, да определи условия за риболов с цел осигуряване на защита на риболовните полета и опазване на биологичните ресурси на морето. В съображенията в преамбюлите на Регламенти № 341/78 и 1376/78 се изтъква, че контрол върху риболова може да бъде осъществен чрез режим на лицензии за риболов, които могат да бъдат отнемани в случай на нередовност или при изчерпване на определените квоти. Това е по специално случаят, когато контролът върху улова не може да бъде извършван в прилежащи брегови

пристанища, тъй като риболовните съдове от трети страни, обикновено се връщат в своите пристанища на произход, за да разтоварят улова си на земята.

22. Признанието за все по-голямата необходимост от опазване на ресурсите на морето, което вече е наложило приемането на член 5 от Лондонската конвенция за риболова и е намерило израз в член 102 от Акта за присъединяване, е причина Общността към момента, в който риболовните зони са разпрострени до 200 мили, да започне преговори с трети страни, включително Испания, за да постигне дългосрочни споразумения на основата на взаимност. За да бъдат съчетани потребностите от опазване на интересите на рибарите, които традиционно са ловили риба във въпросните води, тези споразумения предвиждат, че всяка от страните по тях се задължава да даде достъп до своята 200-милна зона на риболовните съдове на другата страна за улова на определени квоти. За изпълнението на този режим споразуменията предвиждат, че всяка от страните може да изисква плавателните съдове на другата страна, които ловят риба в нейни води, да притежават лицензия.

23. Регламент № 341/78 е влязъл в сила преди окончателното приключване на преговорите между Общността и Испания. В съображенията на преамбюла се изтъква, че до сключването в близко бъдеще на рамково споразумение между Общността и Испания следва да бъдат предвидени временни мерки. От информацията, която Комисията е предоставила на Съда, е видно, че испанските власти са сътрудничили на Комисията с цел осигуряване изпълнението на този временен режим, и по-специално за организиране на въпроса с лицензиите на Общността.

24. От горното следва, че временният режим, създаден от Общността съобразно нейните собствени норми, е в рамките на отношенията, установени между Общността и Испания с цел разрешаване на проблемите, предмет на актовете за опазване на ресурсите и за разширяване на границите на изключителния риболов, както и за да бъде осигурен реципрочен достъп на рибарите до водите, регулирани от тези актове. Тези отношения се наслаждат върху режима, прилаган дотогава в тези зони, за да бъде взето предвид общото развитие на международното право в сферата на риболова в открито море.

25. Оттук следва, че анализът на Регламент № 1376/78 не разкрива обстоятелство, способно да опорочи неговата действителност, и следователно националните нормативни актове, които налагат наказания за нарушаване забраните, предписани от регламента, не са несъвместими с правото на Общността.

По съдебните разноски

26. Съдебните разноски, направени от правителството на Република Франция, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред преpraщачата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Circuit Court в графство Cork с Определение от 7 декември 1979 г., реши:

- 1. Член 234 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че прилагането на Договора не засяга нито задължението за спазване на правата на трети страни, по споразумение, сключено с държава-членка преди влизането в сила на Договора или, според случая, преди присъединяването на държава-членка, нито съблюдаването от тази държава-членка на задълженията Ж по споразумението, и следователно институциите на Общността са длъжни да не възпрепятстват изпълнението на тези задължения от съответната държава-членка.**
- 2. Самият член 234 от Договора няма действие нито по отношение на физическите лица, които се позовават на едно от споразуменията, за които се отнася отговорът на първия въпрос, на права, които националните съдилища на държавите-членки са длъжни да защитават, нито до неблагоприятно засягане на правата, които физическите лица евентуално черпят от такова споразумение.**
- 3. Член 234, алинея 1 от Договора се прилага към правата и задълженията, породени между Ирландия и Испания от Лондонската конвенция за риболова от 1964 година.**
- 4. Нормативен акт на държава-членка, който предписва наказания за нарушаване на забраната за риболов без разрешение в пределите на риболовните граници на тази държава, която е наложена на риболовните съдове с испанска регистрация от Регламент № 1376/78 на Съвета от 21 юни 1978 г. за продължаване до 31 юли 1978 г. на срока на действие на някои временни мерки за опазване и управление на рибните ресурси, приложими към плавателни съдове, които плават под испански флаг, не е несъвместим с правото на Общността.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 октомври 1980 година.

Подписи